

16 söndagen efter den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, andra årgången

Predikotext: Joh. 11:1-7, 17-27

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Den innevarande söndagens rubrik och predikoämne är *"Frigjorda ur förgängelsens trældom"*. Det är den söndag, då evangeliet för oss framställt, hur Jesus uppväcker änkans son i Nain genom att stanna begravningståget, gå fram och röra vid den döda kroppen och befallande säga till den döde: *"Unge man, jag säger dig: Stå upp"*. Predikotexten har gett oss inledningen till Lasarus' uppväckelse, där Jesus utlägger det förestående undret med orden: *"Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva, om han än dör; och var och en som lever och tror på mig, han skall aldrig någonsin dö. Tror du detta?"* Tillsammans lär oss dessa texter, att

I. Jesu makt över döden bevisar våra synders förlåtelse,

II. Jesu makt över döden bevisar våra kroppars uppståndelse,

III. Jesu makt över döden bevisar våra gärningars meningsfullhet.

I. Jesu makt över döden bevisar våra synders förlåtelse.

Litet lösligt och oklart brukar det talas om bibeltexters andliga betydelse, om hur liksom Jesus uppväckte döda, han nu uppväcker ur synden. Bibeln blir som en bilderbok, där det gäller att få fram vad som egentligen menas med de sinnrika tecknen och symbolerna. Av detta kan det visst bli en god och riktig predikan, och säkert är det predikans uppgift att föra över bibeltextens händelser till vårt eget gudstjänstrum och vår egen vardag. Det lösliga, oklara och farliga är, att man på

detta sätt kan lockas att bortse från det faktiska, av Gud givna sambandet mellan Bibeln och vår värld, och låta det ersättas av ett av oss själva påfunnet och utbroderat. S.k. skickliga predikanter kan ju predikomässigt utnyttja allt som illustration till något annat. Därmed hotar också den bibliska verkligheten, de faktiska händelserna, att upplösas i ord, i rök och dimma. Mot detta skall vi med största bestämdhet hålla fast vid att dagens uppväckelse av änkans son i Nain träder fram som en i tid och rum högst påtaglig händelse. Vi får en mängd ytterst precisa detaljer, och det framhävs, att lärjungarna och andra varit åsyna vittnen. Dessutom heter det: *"detta tal om honom gick ut i hela Judéen och i hela landet däromkring"*. Änkans son i Nain har vid tiden före evangeliets nedtecknande varit en påtaglig verklighet att visa upp, rimligen själv medlem av den kristna kyrkan. Om denna händelse gäller i princip samma sakförhållande som om Jesu uppståndelse, när S:t Paulus skrev till korintierna: *"Därefter visade han sig för femhundra bröder på en gång, av vilka de flesta ännu leva kvar, medan några äro avsomnade"*. (1 Kor. 15:6)

Det är denna faktiska uppväckelse, som är beviset på våra synders förlåtelse. När Jesus sålunda framträder som dödens överherre, som ensam på jorden vågat stanna ett begravningståg, uppenbaras, att han är botemedlet mot synders skuld, eftersom dödens enda orsak är just syndaskulden, *"ty den lön som synden giver är döden"* (Rom. 6:23) och *"genom en enda människa har synden kommit in i världen och genom synden döden"*. (Rom. 5:12) Därför är dagens evangelium om änkans son i Nain laddat med syndernas förlåtelse, som strålar fram ut ur det, närhelst det

uppläses och utlägges. Dödens murar har fallit, därför att synden är försonad och övertäckt och Guds vrede stillad, allt genom Jesus Kristus, vår Herre.

II. Jesu makt över döden bevisar våra kroppars uppståndelse.

Den godhet och kärlek, som Jesus visar i dagens evangelium, har han inte förbehållit ett litet fåtal av sina jordiska samtida. Han skall en gång tala till oss alla, som har trott på hans namn, och skänka oss våra kroppars uppståndelse, ja, på ett långt underbarare sätt än som kom änkans son i Nain och Lasarus till del. De fick med tiden vända åter till sina gravar, men vi har löftet om en uppståndelse lik Kristi egen uppståndelse, utan all återvändo: *"vilken skall så förvandla vår förnedringskropp, att den bliver lik hans härlighetskropp – genom den kraft varmed han ock kan underlägga sig allt"*. (Fil. 3:21) Denna väldiga kraft är närvarande i dagens händelser och i evangeliets beskrivning av dem. Det sällsamma är heller icke så mycket denna närvaro utan snarare, att den hålls tillbaka, att vi måste dö trots allt. Det är en del av den Guds frälsningshushållning, som aposteln beskriver så: *"så är väl kroppen hemfallen åt döden, för syndens skull"* (Rom. 8:10): vi måste genom döden renas från vår ondska och avklädas den gamle Adam. Det är nåd och inte dom, en följd av Kristi försoning och inte av Adams fall. Bortom denna rening skänks oss så kroppens uppståndelse, som är en del av själva frälsningsgåvan, och vars påtaglighet vi inte kan överdriva. Detta skall vara vår glädje och tröst att Guds kärlek till oss är så stor, att den omfattar också vår kropp. När vi öppnar våra munnar för att mottaga Kristi lekamen och blod under bröd och vin, skall vi betänka, att dessa offergåvor icke bara verkar våra synders förlåtelse och övertäcker oss med den saliggörande nåden, utan att de också i sinom tid skall heliggöra och uppväcka

våra kroppar i himmelsk härlighet enligt det ordet: *"Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen"*. (Joh. 6:54)

III. Jesu makt över döden bevisar våra gärningars meningsfullhet.

Att vi på den yttersta dagen skall uppstå med våra kroppar har i bibliska sammanhang en högst aktuell anknytning till vår vardag, vårt arbete i Guds tjänst. Aposteln skriver i slutversen efter det långa kapitel 15 i 1 Kor., som helt behandlat uppståndelsen: *"Alltså mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, eftersom I veten, att edert arbete icke är fåfängt i Herren"*. (1 Kor. 15:58) Vårt liv rinner inte ut i ingenting. Vår kropp skall inte försvinna i intet. Tillvaron är inte utan sitt mål. Döden skall inte förbli obesegrad, inte en del av syndens makt fortsätta sitt regemente över oss. Vi skall lekamligen uppstå i härlighet, och därför – *"Alltså"*, skriver aposteln – skall medvetenheten om detta göra oss till glada, oövervinnliga kristna, som vandrar mot målet med lovsång på tungan och inte grips av misströstan. Omedelbart efter denna vers kan aposteln börja skriva: *"Vad nu angår insamlingen till de heliga"* (1 Kor 16:1) – så nära ligger vår uppståndelse och vår vardag varandra. Den tröstlöshet, som griper den, vars enda framtidsslott är familjegraven, kan inte överfalla en kristen, som i tron hört evangelium om Jesu makt över döden, som känt smaken av Kristi lekamen och blod på sina läppar, och som har en plats inmutad i den nya skapelsen. Av denna tro kommer verksamhetsiver, livsglädje, glädje i Gud. Så är tron på uppståndelsen icke en död läropunkt utan en källa till helighet.

Amen.